

הגמרה ממשיבתה לדון בדיי הדרימה: **איבעיא להו, אם יש שני בחנים, האחד טמא חמים והשני בעל מום טהור, או טמא שאינו בעל מום.**

האמם עזיף שיכנס בעל מום טהור, או טמא שאינו בעל מום.

ונחלקו בכר אמרואין: **רב חייא בר איש אמר בשם רב, טמא תמים בגבוק, דהא אישתורי בעבודת ציבור – שכן הותר לו לעבד בקרבן איביר שהציבור טמאים, שתומאה התורה בצדורה, אבל בעל מום לא הותר בעבודה לעולם.**

רבי אלעזר אומר, בעל מום נכון, דהא אישתורי באכילת קדשים – שרורי הותר באכילת קדשים לכתילהה, אבל טמא אסור באכילת קדשים.

שנינו במשנה: רבי שמעון אומר וכו' מקום שהתיירו לך חכמים משילך נתנו לך.

הגמרה מבארת את דברי רבי שמעון במשנתנו. שואלה הגמרא: **רבי שמעון הקא קאי – באיוו סוגיא עמיד ועל מה מהאריך דברין.**

משיבת הגמורה: **חטם קאי – דבריו בעליים על מה שנינו לעיל, חתן במשנה (עלילנו), כי שבא בדרך עבר שבת וחחיך לו היום בעודו מחוץ לתהום, אבלו עמוד במרקח אפחה אמתה בלבד מקצתה התהום, לא בנים לעיר בשבת, אלא בנו לילך רך אלפבים אמרה לכל צד מאותו מקום שעמד בו. רבי שמעון אומר, אפיילו אם עמד בעית שתקדש היום במרקח חטש עשרה אפחה אמתה מוסף החתחום יבנום לעיר וידיו בגין העיה, לפי שאן המשוחות מפאען אמת הפדות – אין מודדי התהום מוייקים להעמיד את סיכון סוף התהום בקצת גבולו, אלא כונים מעט לתוכך אלפים מפני הטעעים – מפני שחשושים שטעו מעט, וכן בשעת הדחק באופן שהחישיך מחוץ להרים ונמצוא בתוך חמש עשרה אמה מקצת התהום, וניתן לסמור על קר שבנרא לה לא טעו במדידתם, סוף התהום הוא המש עשה אמרה מהרץ לסיכון.**

ובא רבי שמעון במשנתנו ליחסף טעם לדבריו, שעל מה שמצויר במשנה לעיל (שם) **דראמר תנא קפא שליא זבם לעיר, ואמר ליה רבי שמעון שון זבם, על קר הויסף בגין טעם ואמר שאינו מיקל באיסור שבת, אלאמן המותר לו מיעיקר הדין נתנו לו. ומה שביאר את דבריו במשנה זו דוקא, משום המשך דבריו לעניין נימת בינוי, כפי שביאר להלן.**

שנינו במשנה: שלאו התיירו לך אלא ממשום שבota.

הגמרה מבארת את המשך דברי רבי שמעון. שואלה הגמara: **החייא קאי – דיבין עמד רבר שמעון ועל מה מהאריך דברין.**

משיבת הגמורה: **חטם קאי – דבריו חזורים על המשנה (עליל קב) בעניין נימת בינוי שבמקדרש שנפסקה בשבת, דראמר הגא קפא קושירה בשבת לצורך שירת הלוים שהיא מעודה דאוריתא, שאף שקשרירה אסורה בשבת מן התורה, מכל מקום לצורך ליה נבי שמעון בבריתא (שם קג).**

שאינו בוני בינוי שבמקדרש שarityה אליא עינבה בעניבת הדמותרת בשבת. וזה היא גם כוונת רבינו הילוי שמעון במשנתנו, לחולק על דברי תנא קמא במשנה לעיל ולאסור קושירה נימת בגין במקדרש בשבת, ועל כך אמר שללא התיירו לך אלא ממשום שבota, ככלומר שלאו התירו חכמים במקדרש אלא איסוריהם שאין כדם אלא ממשום שבota, אבל לא דבר היכול להביאו לידי חיזוב חטא, וכן דוקא עינבה דלאathy לדיי חיוב חטא – שלא יבא בו לידי חיזוב חטא, שחרי מותר אפיילו במדינה, שרו ליה זרבנן – התירו לו חכמים לעשותו בשבת במקדרש, אבל קשייה קאיו לדיי חיוב חטא – שאמ רטורנה במקדרש עליל הוא לעשותה גם במדינה ולהתחביב חטא, לא שרו ליה זרבנן – לא דבריו שבשת הסוגיות, ולימור שאינן סותרות אלו לאלו, ומה שודקל בממי שהחישין לו והחמיר בנימות בינוי, הכל שיטה אחת, להתרтир את המותר מעיקרו ולאסור את שעילו להגעה בו לאיסור מן התורה.

דווחה הגמara: **אמ רבי יוחנן, באמות לדעת כולם המכenis שרע למקדש חוויב, אלא נחלקו בחומר חוויב החזאותו מן העוזרה לאחר שכבר נמצא בה, האם הותר אישור מוקצה לצורך קר או לא, ושניהם – רבי שמעון בן ננס ורבי עקיבא מקרא אחד דרישוי, וממנו למדנו כל אחד בישתו, נאמר בפסוק ובר הימים ב' ט' ע"י טיהור בית המקדש בימי חוקיו מושיקוטי העבודה ורזה, י' באו הפלגיים לפנמה בית ה' כדי לשחרר אותה, ויאצאו בהצלח הטעמה – הטעמה זהה והתקרובותה א"ש רצאו בהצלח ה' לחצץ בית ה' ובקבלו הליים את הטומאה מהכהנים כדי להוציא אותה מפה קדרון החוויאת מהעיר ירושלים, בולם, לאחר וודרכו לאנשים רבים להוציא את הטומאה שהיתה בודכל, וילקו את ההוזאה לשניהם, הוכיאו מהחיכל לעוזרה, והלוים מהחיכל לנחל קדרון. ומובהר שהקפידו שرك מהחיכל לעוזרה ויציאו כתנאי, שלא הותר ללוים להיבנס להיכל, אבל מהועזרה ולחוץ הוכיאו רק הלוים, ולא סייעו כהנים בדים, אף שהדבר גורם להשחתה את הטומאה. ונחלקו בטעם הדבר, פ"ר – רבי שמעון בן ננס קפה, מדאשטי בעוריה בלויים – ממה שהשנתנה הועצת הטומאה בעוריה להיזית בלויים דוקא ולא בכהנים, מוכחים שטומאה הנמצאת בעוריה ליבא – אין כל קר חיזוב להוציאה עד שיאו מותר לטמא את הכהנים לצורך קר, ואם כן איסור מוקצת לא נדרחה לצורך קר, ומפר קבר – ורבי עקיבא סבר שאין חילוק בין היכל לעוזרה, שבשניהם יש חובה להוציא את הטומאה מיד ומותר לבחן להטמא לצורך קר, וכן לעורו על איסור מוקצת לצורך זה, אלא העטם שאין הכהנים מוצאים מהעוזרה, שעד קבא דלא אפ"ר בלויים מפקי בתיים – עד המקומות שממננו ולפניהם אין הלוים רשאים לנשת, והכרתו הכהנים להוציאה, השטא אפ"ר בלויים כי לא מטהמיי בתיים – כאן ובווארו שכובלים הלוים להוציאה אין מיטמאים בה הכהנים, אף שעיל ידי ושהזה השרצ בעוריה מעט.**

הגמרה דנה בענין הנטסה למקדש לבנייתו ולחזקונו, מי נכנס לבחילה ומני ביעקב, פנו רבען בבריתא, הפל בנבון היכל, כדי לבנות ולתפק, וכדרי להוציא את הטומאה. ומכל מקום בכתילהה מזוהה בכתלים, ואס אין שם בכתלים, נבוןין לויים, ואס אין שם בכתלים, נבוןין שישראלים.

מדיקת הגמara: ממה שהבריתא לא הזכירה בפירוש שאף טמאים הותרו להיכנס, ואידי ואידי – ואלו ואלה, הכהנים לויים וישראלים, טהוריין אין טמאין לא – רק טהורים יכנסו אבל טמאים לא, ורק בשאיין שם טהורים יכנסו טמאים. ולמדנו שישראלים טהוריים קודמים לכהנים טמאים.

הגמרה מביאה בריתא החולקת על סדר קדימה זה: **אם מר רב הונא, רב בנהן שכחן הוא מסנייע ביה – מסנייע את הכהנים להקדמים, דמי רב בנהן – ששנה רב בנהן בראמי שטאמר בכהן בעל מום ויקרא כאכ' שאה אל השဝת לא בא אל הנקבה לא גיש כי מום בו, שמענו שאסרו להיכנס מבין האולם ולמובה ולפניהם, יוביל לא יחו בתיים בעלי מומין נבוןין בין האולם ולמובה גם בבאים ליעשות רקייעי פחים – לאפ'ות את בותלי קדושים מבענין בטסים של הוב, תלמוד ז'ך למען, ובמיוחד הילך הכתוב בין נסיכה להוציא, לבנייטה שלא לערוך, שכבל שננטשו היא לצורך המקדש ראשיא ליכנס. אולם לכתילה מזוהה בתמימות, ואס אין שם טהוריים נבוןין בעלי מומין, וכן בכתילה מזוהה בטהוריין, ואס אין שם טהוריין נבוןין טמאיין.**

מדיקת הגמara: ממה שלא הזכירה הבריתא בפירוש שאף ישראלים הותרו להיכנס, ואידי ואידי – אלו ואלה, התיימים ובעל מומיים, טהוריים טמאים, בתיים אין ישראלים לא – דוקא הכהנים יכנסו אבל ישראלים לא בינוי, ורק בשאיין שם כהנים יכנסו ישראלים תמיימים וטהוריים.